

KIS NAP

Az ÉN KIS BABÁM! (Lásd a 123. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

DZUTÁN néhány nap minden nevezetes esemény nélkül telt el; Matyi és Peti, mint afféle könnyüvérü ficzkók, jól érezték magukat a hajón. Főleg miután Peti nagybátja, a kalauz, visszatért a szárazföldre, a nélkül hogy gyantotta volna, hogy az ő könnyelmű öcsese ott van a hajón. Fölfedezettétől tehát nem kellett már félniök.

Matyit azonban, ki most először volt tengeren, nagyon kinozta az első napokban a tengeri betegség s Jakab mester, a másodkormányos, kinek keze alatt volt, egyszer így szólt hozzá :

„Beteg vagy, ficzkó? Hja! Az pedig nálunk nem járja. Majd mindjárt kigyógyítlak én. Menj a „doktor“-hoz és kérj egy dézsa lúgot.“

Matyi kissé bámult e parancson, de nem mert ellenszegülni és ment a nagy terembe, hol a hajóorvos rendszeren Andor urfival mulatni szokott. Most épen nagyon haragos volt az orvos, mert egy sakkjátszmát kellett félbehagynia, hogy egy matrónak fájos fogát kihuzza. Midőn Matyi belépett, az orvos épen megfogta vasfogójával a beteg matróz fogát s nagyot rántott rajta, a mint Matyi után az ajtó becsapódott.

„Teringettét!“ kiáltott az orvos,

„mit mászkálsz most itt? Kevésbe mult, hogy miattad ép fogát huztam ki ez embernek.“

„Bocsánatot . . .“

„Persze . . . No, de jól van. Hát mit akarsz?“

„Kérem szépen, Jakab mester küldött, hogy kérjek öntől egy dézsa lúgot.“

„Micsodát?“ kiáltá az orvos dühösen.

„Egy dézsa lúgot,“ felelt Matyi pirulva és zavarodottan.

„No, ez már sok! Ugyan hallgassa csak, Andor urfi!“

Andor urfi, ki a pamlagon elnyújtózva szivarozgatott, fölkelt és közelebb lépett. A mint meglátta Matyit, fölkiáltott:

„Ah! ez az a fiu, a kivel én a hajóra jöttem! Hogy vagy, kis barátom? — Mit akar, orvos ur?“

„Képzeld! Jakab mester nyiltan csufot üz belőlem. Ez a ficzkó azt állítja, hogy őt Jakab mester hozzám küldte valami mosogató készülékért!“

„Valóban ugy van, uram!“ szölt Matyi, kinek most már hol melege, hol hidege volt, mert félt, hogy valami bajba keveredik.

„Hanem majd megtanitom én azt a részeges Jakab mestert,“ dühösködék az orvos tovább s épen e percben lépett be Jakab ur. „Hát ön mért üz csufot belőlem? Azt akarja, hogy kurta vasra veressem a kapitány ur által? He?“

„Mi? Mi az?“ szölt Jakab mes-

ter hüledezve. „Kiről és miről van a szó?”

„Ön küldte hozzám ezt a fiút?”

„Önhöz, orvos ur? Soh'sem küldtem én. A konyhába küldtem a szakácshoz, hogy forró vizet vagy lúgot hozzon a fedélzetre.”

„De azt mondta Jakab mester, hogy a doktor urhoz menjek.”

„Doktort mondtam, de szakácsot értettem, te szárazföldi patkány, te!”

„Hahaha! Most már értem!” kaczagott Andor urfi. „Ez a gyerek még nem tudja, hogy a matrózok a hajószakácsot „doktor“-nak nevezik, mert ez segít rajtuk egy kis meleg levesel vagy theával, ha bajuk van. Kis barátom, ezt tanuld meg s máskor ne tévedsz össze az orvost a szakácsesal.”

E magyarázatban mindnyájan megnyugodtak s Matyi ment a szakácshoz a kívánt dologért. Azután meghagyta neki Jakab mester, hogy a fedélzeten mindent szép tisztára mosson, midőn pedig ezzel elkészült, a hajón levő mindenféle élő állatok, juhok, sertések, pulykák, libák etetését bizta reá. Ott voltak azon sertések is, melyeket az ő apjától vásárolt Bogrács bácsi s ezek láttára Matyi megemlékezett kedves szülőházáról és könyezni kezdett; de hamar erőt vett magán s folytatta dolgát. A mi kellemetlen munka csak volt, azt mind ő reá háritották, de azért nem panaszkodott, jó kedvvel végzett mindent úgy, hogy egy pár nap mulva már az egész legénység szerette őt és mindenki szíves, nyájas volt irányában.

Ami Petit illeti, az olyan ügyes ficzkó volt, ki, mint a macska, mindig talpra esett. Nagy hasznára volt, hogy egyszer már szolgált hajón, mert most minden munkát ügyesen tudott végezni; hozzá még, midőn észrevette, hogy az ő nagybátyját, a kalauzt mennyire szerették a hajón, mindjárt a nagybácsi távozása után, mikor már nem csíphette nyakon, Peti urfi elkezdett nagyban dicsekedni a rokonsággal s mert egy véletlenül zsebében volt irás segélyével valóban be tudta bizonyítani, hogy rokona a kalauznak, nagy tekintélyre vergődött a közmatrózok előtt.

Ezalatt a „Herkules“ szaporán haladt előre; a szél nagyon kedvező volt, nem gyöngé, nem is igen erős, napokig jóformán semmi igazítani való sem volt a vitorlákon s a legénység ezalatt vagy pihent, vagy a fedélzeten szétterítette az ócska, tépett vitorlákat és foldozgatta. Ez nem épen kellemes munka s Matyi már készen volt arra, hogy neki is hozzá kell látni, mert Jakab mester úgy okoskodott, hogy „a legnehezebb dolgokat kell a ficzkónak végezni, akkor majd elfelejti a kényelmes szárazföldi életet és jó tengerész lesz belőle.“ Hanem szerencsére Matyi magára vonta ezalatt a hajóácsnak, Baltás gazdának figyelmét, mert ez észrevette, hogy Matyi ügyesen tud bánni a fejszével és furóval. A hajóácsnak lenn a hajó mélyében volt műhelye, ott dolgozgatott naphosszat s nem igen törőd-

(Folytatás a 118. lapon.)

VIZHORDÓ NŐK KELETEN. (Lásd a 124. l.)

A BETEG GYERMEK. (Lásd a 126. l.)

(Folytatás a 115. laphoz.)

tek vele, ő sem sokat gondolt a többiekkel, kivált most, midőn a zátonyra jutás alkalmával támadt lyuk még mindig ott volt a hajó fenekén és sehogysen tudta egészen betömni. Matyi bebújt a szűk helyen egészen odáig, hol a lék volt, jól körül tapogatta, megvizsgálta s aztán módot talált a lyuk betömésére úgy, hogy többé nem volt veszedelmes.

Baltás gazda nagyon megdicsérte e miatt és aztán igen jól bánt vele s Matyinak most már kezdett tetszeni a tengerész élet; az idő is nagyon kedvezett utazásuknak s csak egy buja volt Matyinak: az, hogy ruházata már nagyon siralmas állapotra jutott. Csak egy öltő-ruhája volt s ez a sok nehéz és piszkos munkában úgy tönkrement, összeszakadt, zsiros, foltos lett, hogy kis barátunk inkább hasonlított koldusfiúhoz, mint tengerészhez.

(Folytatása következik.)

EGY FÖDEL ALATT.

(Képpel a 125. l.)

Két csiga egy házban
Meg nem fér,
Elfér egymással két
Jó testvér.

Ketten vagyunk, egy a
Födelünk.
Egymás nélkül el sem
Lehetünk.

Ha eső zug és ha
A nap süt.
Szeretben élünk
Mi együtt.

A KIS ESZTER JÓ TETTE.

(Vége.)

Sára néni ma nem igen beszédes kedvben volt; elgondolkozva ült varrósztala mellett s Esztike is sokáig némán feküdt a pamlagon. Egyszer a szél erősebben megrázta az ablakot s Eszter fölpillantván, látta, hogy Sára néni épen egy könyvet töröl le szeméből. A kis leány érzékeny jó szive nem tudta közönyösen tűrni mások szenvedését s most is mindjárt szeretne volna megkérdezni az öreg kulcsárnőtől, mi baja? Hiszen egészséges, jó dolga is van, mi bánthatja őt? Néhány perczig némán nézett rá Eszter, de midőn látta, hogy a jó öreg asszony könyvei mindig sürűbben hullanak, végre nem tudott ellenállani s hirtelen fölkiáltott:

„Kedves jó Sára néni! Mi baja van?”

Sára néni letörölte könyeit, odament Eszterhez s ölébe vevén őt, szólt:

„Kedves gyermekem! Te nem érted még az én bánatomat. Egy fiam van, egy derék, jó fiam s elvitték katorának . . . most pedig háboru van s meglehet, hogy az én kedves Gyurim épen e perczben megsebesülten hever valahol a csatatéren . . . elhagyatva . . . segély nélkül!”

A kis leány szemeibe is könnyek lopóztak s egy ideig némán sirdogáltak mindketten; Esztike szeretett volna vigasztaló szavakat mondani, de nem tudott s csak több percz mulva szólalt meg:

„Oh! ha itt volna az én kedves mamám, tudom, hogy megnyugtatná

kedves Sára nénit. Épen tegnap panaszkodott előtte valaki ilyenről s a mama egészen megvigasztalta.

„Ugyan mit mondhatott neki a kedves mama?“ kérde Sára néni.

„Nem tudom egészen jól . . . de úgy hiszem, az Üdvözítőről szolt, ki egyszer tanítványaival egy nagy, igen nagy tavon hajózott. Este volt s az Üdvözítő fáradt levén, elaludt. Ezalatt pedig nagy zivatar támadt s rettenetesen hánytá ide-oda a hajót, úgy, hogy az emberek rajta nagyon megijedtek; az Üdvözítő pedig még mindig csendesen aludt. Egyik tanítvány végre hozzálépett, felkelté és szolt:

„Uram, engedheted-e, hogy elveszszünk?“

„Ekkor az Ur fölkelt és lecsillapítá a habokat, elcsöndesíté a szeleket s tanítványaihoz fordulva, feddé őket, mért ijedtek meg, mért nem biztak benne, mikor tudták, hogy velök van. — Ilymódon, mondá az én mamám, velünk van isten mindig s ha nem is látjuk, azért biznunk kell benne. Oh, bár csak én azt úgy el tudnám mondani, hogy megvigasztalhatnám Sára nénit!“

Az öreg kulcsárnó megcsökolta a jó gyermeket s most már nyugodtabban mondá:

„Kedves gyermekem, már megvigasztaltál, jobban mint bárki más tehette volna. Igazat mondtál, nem szabad kétségbe esnünk, hanem bizunk a Gondviselés örködésében. Most mái én is nyugodtabb leszek.“

Nemsokára ezután Esztikét hazahívták s vacsora után lefektették. A kis leány, maga sem tudta miért, oly boldognak érezte magát, mint azelőtt soha; azt pedig azon tudat okozta, hogy megvigasztalta egy bánkodó embertársát. Csekély volt az, a mit tett, de Istennek kedves és elég, mert annyit tett, a mennyire erőt és tehetséget birt.

Á R I S T O M B A N.

(Képpel a 120. l.)

Lám megmondtam Laczi pajtás:
Tanuld meg a leczkéd!
Ne hajszold a madarakat,
A verebet, fecskét.

Ne bolygasd a tojáskákat
Hiú gyönyör végett!
Látod, látod! A büntetés
Utólére téged.

Ottan ülsz az áristomban,
Kemény pad alattad.
Koplalnod is kell, mert bizony
Még enned sem adtak.

Nincs mit enned, hanem annál
Többet sirsz, barátom,
Innen alig szabadulsz ki
Estig, a mint látom.

Az ablakban öreg varju
Egyetlen vendéged,
És az is nem vigasztalni,
Bosszantni jött téged!

„Kár, kár, drága Laczi urfi,
Hogy itt van magában.
Mikor hát kőzcos fészkenben
Sok kicsiny tojás van!“

ÁRISTOMBAN. (Lásd a 119. l.)

Mikor Mariska a kutra ment vizért, a többi lány megirigyelte őt. (Lásd 126. l.)

A KIS MAMA.

GY SZÉP pompás vidéken, virágos kert közepén állott egy szép kastély, melyben boldog család élt, apa, anya és három gyermek; ez utóbbiak közül a legidősebbik Margit, tiz éves volt, míg a másik kettő három és négy esztendősen lehetett.

Egyszerre szomorúság ütötte föl tanyáját a boldog család hajlékában: a jó anya beteg lett, és pedig oly súlyosan, hogy meggyógyulását remélni sem lehetett. Midőn érezte, hogy percze közeledik, magához hívatta leánykáját, Margitot, és így szólt hozzá:

„Kedves gyermekem! Érzem, hogy már csak néhány óráig fogok élni. Vedd áldásomat és hallgasd meg utolsó kívánságomat: légy anyja kis testvéreidnek! Te okos leányka vagy, tudni fogod nekik pótolni, a mit bennem veszítenek. Légy anyjuk és testvérük, hogy majd számot adhass róluk, ha egyszer te is ott túl megjelenesz a Mindenható színe előtt. Szeresd atyádat is, légy engedelmes, jó gyermeke. Most csókolj meg s úgy áldjon isten, a mint szavaimat teljesítet!”

Néhány óra múlva a jó anya meghalt.

Margit hűségesen teljesítette föladatát. Atyjának engedelmes, nyájas gyermeke volt, kis testvéreinek pedig gondos, fáradhatlan ápolója, valóságos anyja. Tanította, öltöztette őket, vigyázott egészségükre, felügyelt játé-

kaikra, úgy, hogy a két kis fiucska példaképpül szolgált a vidéken, Margitot pedig elnevezték az angyali „kis mamá“-nak.

Szép időben mindennap kísértált Margit a két kis fiuval egy közeli erdőeskébe, hol az árnyas lombok alatt vigan eljátszadoztak. Egyszer gyönyörű napfény mellett kissé messzebb sétáltak s midőn már visszafelé indultak, roppant zivatar érte őket utól; dörgött, villámlott, a szél süvöltött a fák között s az eső patakokban ömlött. A két fiucska sirt és kiabált ijedtében s Margitka, ki még maga is gyermek volt, bizony szintén reszketett és sirt volna, ha eszébe nem jutnak haldokló anyja szavai: „Légy anyja testvéreidnek!” Összeszedte bátorságát és eltökélte, hogy mindent megtesz, a mi erejétől telik. Egy ideig kézen vezette a két fiucska, de ezek csakhamar elfáradtak; ekkor karjaira emelte őket s majdnem összeroskadva a teher alatt, egészen átázva vergődött velök ki az erdőből.

A sik mezőre érve, még jobban verte őket a zápor, de Margitka nem vesztette el bátorságát, hanem ment szaporán, míg végre egy patakhoz ért. Ez száraz időben csak egy piczi árok volt, melyen egy palló vezetett át; de most a sebes záportól a víz megáradt s a pallót elragadta. Mi volt most a teendő? Margit egy perczig habozott, de aztán átlátta, hogy a két kis gyermeket nem hagyhatja órákig a záporban; elszánta tehát magát a veszedelmes kísérletre, hogy

átgáz
hogy
átvinn
zsitra.
nevéb

A
hamm
erőfés
a pat
s má
szeren
tul v
ott le
ment
meke
Maga
még
a ki
fölt,
s lát
nagy
fiucs
karja
jesen
hol
miatt

átázo
Marg
ajult
lázba
fog
nyug
anyá
godt
elött

hog
törje

átgázol velök a patakon. Azt érezte, hogy mindkettőt egyszerre nem bírja átvinni, egyiket tehát letette a pázsitra, s a másikat ölébe vevén, Isten nevében nekiindult.

A megáradt patak vize erős rohammal folyt s Margit csak nagy erőfeszítéssel tudott egyet-egyét lépni; a patak közepén válláig ért a víz s már azt hitte, hogy vége van, — de szerencsére a legmélyebb helyen már túl volt, átjutott a másik partra, s ott letette a kis fiut és ismét neki ment a víznek, hogy a másik gyermeket áthozza. Szegény „kis mama“! Maga is félt és reszketett s hozzá még hallania kellett mindkét partról a kis fiuk sirását, mert mindkettőt félt, mikor egy ideig magára maradt s látta a cikázó villámokat. Végre nagy erőfeszítéssel áthozta a másik fiuskát is, aztán mindkettőt ismét karjaira véve sietett hazafelé és teljesen kimerülve ért velök a házba, hol már nagy aggodalomban voltak miattok.

A két kis fiunak azonkívül, hogy átázott, nem történt semmi baja, de Margitka a nagy erőfeszítés után ajultan rogyott össze. Több napig forró lázban feküdt s azt hitte, hogy meg fog halni; nem zúgolódott, hanem nyugodtan fölkiáltott: „Kedves jó anyám! teljesítettem parancsodat, nyugodtan jelenek meg veled az Ur előtt!“

De a Gondviselés nem akarta, hogy ily nemes szív oly hamar megtörjék; hosszú szenvedés után Mar-

gitka végre lábbadozni kezdett s néhány hét múlva teljesen fölgyógyult. Azontúl is gondos kis mamája volt testvéreinek, de olyan szerencsétlenség nem történt többé velök s boldogul éltek mindvégiglen.

AZ ÉN KIS BABÁM!

(Képpel a 113. l.)

Van nekem egy picziny, kedves
Eszemadta kis babám.
Nincsen hozzá fogható kincs,
Innen és túl a Dunán.

Lábacskája a mily picziny,
Rajta már is tipeg ő!
Jöszte felém te aranyos,
Kis lábacskán biczegő!

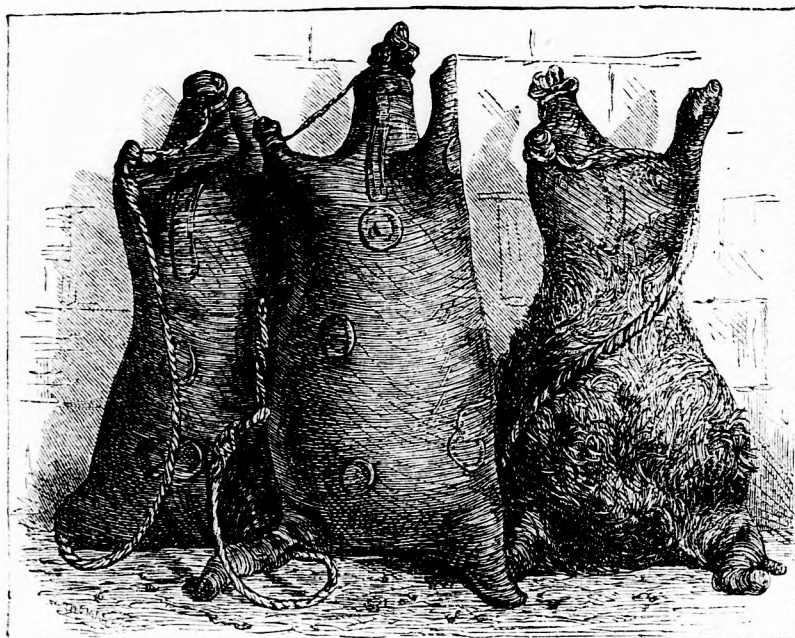
Mint a fölmetszett cseresznye
Olyan az ő ajaka,
És belől, akármi legyek! . .
Már is vagyon két foga.

Két inczinfincz fogacskája,
Az egéré is nagyobb.
Ezzel a két kis fogával
Rágja ő a falatot.

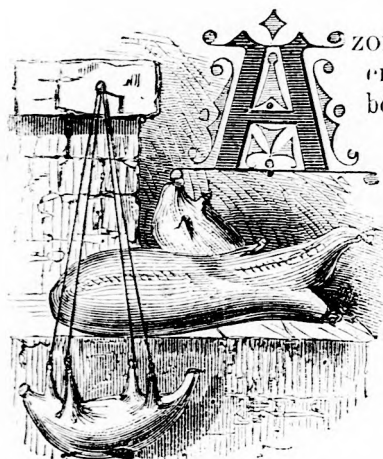
Szeme olyan gyönyörű kék
Akár csak a nefelejts,
Haja fürtös, szép, arany szösz —
Csupa kellem, csupa kecs.

Innen onnan nagy leány lesz,
Már két esztendő talán.
Jaj be derék kisasszonyka
Lesz az én kedves babám!

A TÖMLŐK HASZNÁLATA KELETEN.

„Gerbah“-ok, azaz tömlők ökörbőrűl.

ZOK vizes edények, melyekről már a szentírás is megemlékezik, s nem üvegből készültek, hanem állatok bőréből s nem voltak egyebek, mint a mit ma tömlőnek nevezünk. Az állat bőrét úgy összevarrták, hogy csak a nyakon maradt nyílás, melyen aztán a vizet vagy bort ki- és beöntögették. Ilyen tömlő volt mindenféle nagyságu, mert hol ökör, hol kecske vagy épen egy kis bárány bőréből készítették s a keleti népeknél még mai napig is készítik. Képzeltetni, hogy egy jókora ökör bőréből készült tömlőbe egy pár akó viz vagy bor is befért.

Ha az ilyen tömlő a sok használattól kilyukad, hát egyszerűen beföldják, — milyen jó volna, ha a mi üvegeinket és poharainkat is meg lehetne foldani, ugy-e, kis olvasóim? Akkor nem sirnátok oly gyak-

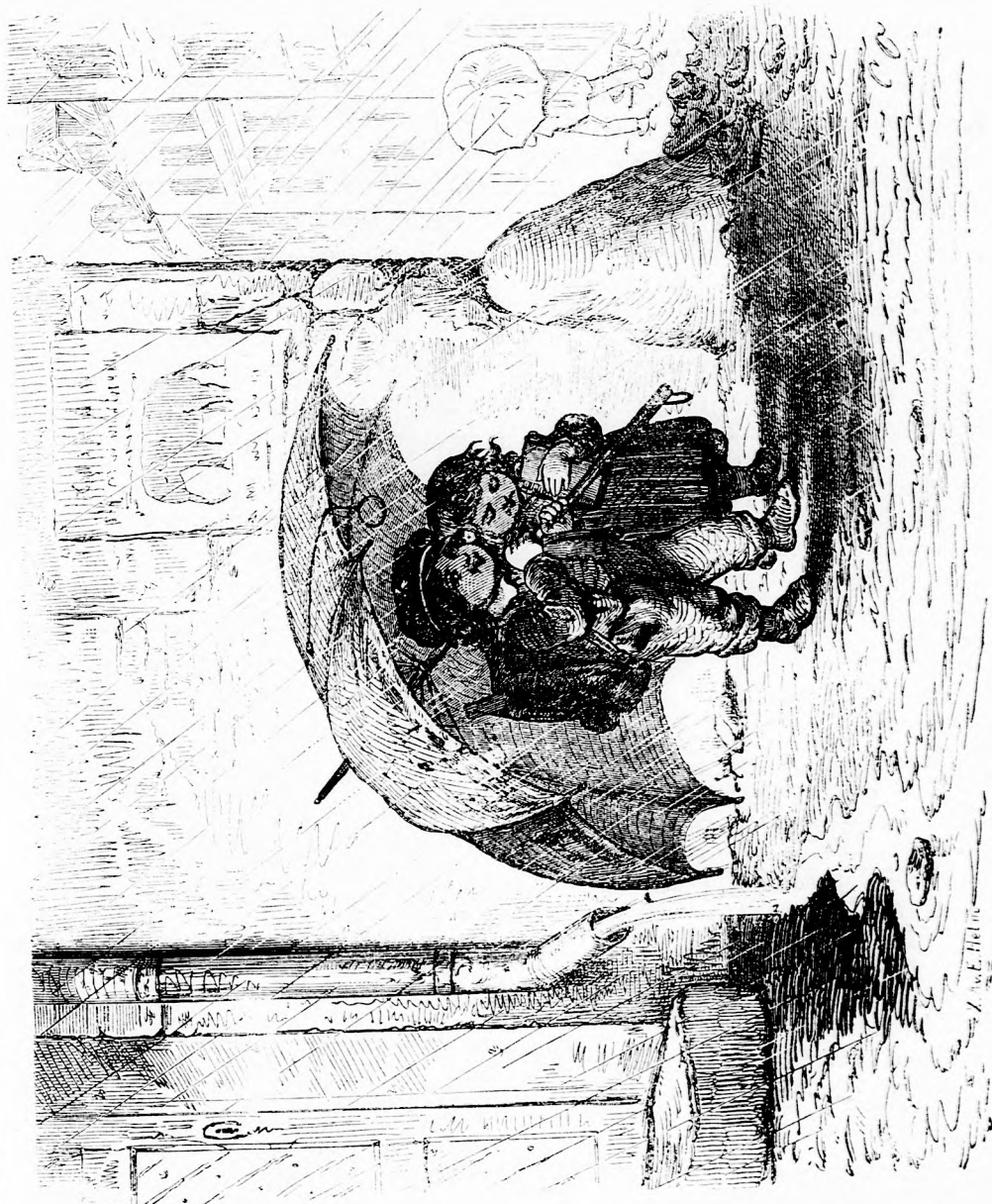
ran ügyetlenségetek fölött, melylyel egy-egy poharat, vagy üveget darabokra törtök.

De visszatérve a tömlőkre: ha az arab hosszabb utra kél, melyen sok vizre van szüksége, természetesen nagy és erős tömlőket vesz; bornak pedig mindig egészen új tömlő kell, mert a bor ha forrásba jő, könnyen szétveti az edényt s ezért, ha ócska tömlőbe teszik, ez szétreped s a bor kifoly. Ezért már a szentírásban is

igy szól egy hely: „Uj bort nem tesznek
ócska tömlőbe, mert a tömlő szétrepedne
és a bor kifolyna; hanem teszik az uj

bort uj tömlőbe s ekkor a bor is, a tömlő
is épen marad.“

Ha tömlőt akarnak készíteni, ak-

EGY FÖDÉL ALATT. (Lásd a 118. l.)

kor az állat bőrét egészen lehúzzák, csak
a nyakát és a lábakat vágják le; e he-
lyeken tehát nyílások vannak, de ezeket

bevarrják, egynek kivételével, mely meg-
marad csapnak s melyet csak erős zsi-
nórral kötnek be és tetszés szerint fölnyit-

hatnak. Mialatt a bőrt ekként elkészítik, forró homokkal kell megtölteni, hogy természetes formája szerint nyuljon ki. A keleti országban mindenki ilyen tömlőkkel utazik, mert a sivatagokban sokszor napokig nem találnak vizet; ha pedig egy hadsereg vagy valamely nagyobb tömeg utazik, akkor egész csapat öszvér, ló és ökör megy utána, megrakva vizes tömlőkkel. Sokszor füstbe akasztják a tömlőket, mitől megfeketedik és összezsugorodik. Ez is nagyon régi szokás, mert már Dávid zsoltárában találjuk e szavakat: Olyan vagyok, mint tömlő a füstben . . . “

A tömlőkön kívül természetes más edények is használtak keleten, különösen agyagból égetett szép kancsók. A nők ily kancsókkal járnak a kútra s nagyon ügyesen tudják fejükön és vállukon hordani, mint azt mai rajzunk is mutatja. Némely kancsó sajtósággal díszítéssel van ellátva és több száz esztendő; az ilyenek aztán rendkívül drágák és becsesek is.

A BETEG GYERMEK.

(Képpel a 117. l.)

A kis nyoszolyában
Ah, oly haloványan
Fekszik betegen
Az én gyermekem.

Kebled sohajtását,
Szived dobogását,
Én kis gyermekem,
Ugy megfigyelem!

Mindened oly bágyadt,
Izzadó orczádat,
Forró homlokod
Meghűtöm legott.

Hidegülő kezed
Éleszsze a meleg.
Csókom melege
Áradjon bele!

MARISKA KUTYÁJA.

KINT a falu szélén állott az öreg Ambrus gazda házikója, melyben ő fiával Jancsival, egy jól megtermett izmos legénnyel, és tizenöt éves leányával Mariskával csöndesen éledgett. Nem voltak épen egészen szegények, de bizony nem is usztak bőségben s ugyancsak dolgozni kellett, hogy mindennapi kenyerüket megkeressék. Ambrus gazda és fia szántottak, vetettek, ástak, kapáltak, ezalatt pedig otthon Mariska rendben tartotta a házat. Anyja már nem élt, neki magának kellett mindent végezni s végezte is jó kedvvel és ügyesen; főzött, mosott, tisztogatott s e mellett maga mégis mindig oly csinos, tiszta volt, hogy mikor a kútra ment vizért, a többi leányok mindig irigyelték s azt mondogatták, hogy Mariska bizonyosan egész nap a tükör előtt ül, — pedig bizony arra legkevesebb ideje volt.

Egy napon Mariska néhány nehezen összezsugorgatott tizeskével zsebében a szomszéd kis városba ment, hogy magának holmi apróságot összevásároljon. A mint a szűk, sáros utczába befordult, nagy zsvajt, kiáltozást, ujjongást hall az utca másik végéről s odaérve látja, hogy egy csapat nevetlen utcagyerkőcz egy szegény kutyát kínoz s összekötözve vonszolja a sárban. Sovány, csunya, piszkos kutya volt, de Mariska mégis megsajnálta a szegény állatot, melyet

a rossz fiúk annyira kínozták, hogy már nyöszörögni is alig bírt; midőn Mariska közel lépett, a kutya oly fájdalmas, könyörgő pillantást vetett reá, hogy a kis leánynak könybe lábadtak szemei. Kérte a fiukat, ereszszék szabadon a szegény állatot, de még ki-nevették és fenyegették; ekkor eszébe jutott, hogy van nála néhány fényes tizkrajczáros s kész volt inkább lemondani arról, hogy bevásárolja azt, a mire szüksége volt, hogysen a szegény állatot tovább kínozni engedje.

A vad ficzkók örömmel ráálltak a vásárra, elvették a pénzt s odaadták a kutyát. Mariska leoldotta róla a kötelet s hazaindult a váratlan vásárfiával; csak lassan haladhatott előre, mert a szegény állat alig tudott vándorolni s Mariska többször karjaira vette, s bár ekként összepiszkolta csinos ruháját, türelmesen hazavitte megmentett védenczét.

Hazaérve mindenekelőtt vizet hozott a kútról s egy nagy teknőben addig mosta a kutyát, míg egészen tiszta lett; aztán egy csomó szalmát terített a szoba egyik sarkába, erre lefektette s végül tejet adott neki, melyet a szegény éhes állat mohón fölfalt, mialatt koronként hálás pillantást vetett kis gazdasszonyára és igyekezett kezeit nyaldosni köszönete jeléül. Mariska aztán dolgára ment, a kutya pedig szépen elaludt s aludt sokáig; mikor fölébredt, vigan fölugrott s körülugrándozta Mariskát, ki meg-simogatta és elnevezte „Bátor“-nak.

De „Bátor“ nagyon rossz bőrben volt,

mint már mondtuk, s Mariskát csufolták, hogy tudott ily csuf állatot magához venni; de a kis leány nem törődött a csufolódással, hanem jól tartotta védenczét s mindig együtt voltak. Néhány hét múlva aztán bámulni kezdtek a szomszédok; Bátor mindinkább erősödött, kifejlett s a nem rég csufolt, megvetett sovány eb pompás ujfundlandi kutyává nőtt, melyet mindenki irigyelt Mariskától; ennek pedig kétszeres volt öröme s hozzá még haszna is volt, mert Bátor soha sem tágitott oldala mellől; a ki pedig az óriási, erős kutyát látta, annak nem volt kedve gazdáját bántani s így Mariska bárhova is bátran mehetett egymaga, csak hű kutyája kíséretében.

(Vége következik.)

MIT KETYEG AZ ÓRA ?

(Képpel a 138. l.)

Ottan a jó apa térdén
Ül a kis Ilon.
Az apa mellényzsebéből
Szép órát kivon.

Odateszi kis füléhez —
Nini, hogy ketyeg!
Ketyegése mit jelentsen?
Apja mondja meg :

Tik tak! — így ketyeg
Hallja meg minden gyerek.
Tik tak! — az idő
Sebesen elrepülő.

Perczről lesz az óra,
Órából a nap,
Használd fel idődet,
A míg ifju vagy !

MIT KEGYEG AZ ÓRA. (Lásd a 127. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.

